

РЕШЕНИЕ

№ 465

гр. София, 28.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 21.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дилиана Николова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **5909** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на К. Ц. А. срещу Заповед № РВЕ20-РД66-6/20.05.2020г. на кмета на Район „В.“-СО, с която на основание чл.19, ал.1 от Наредбата за реда и условията за управление и разпореждане с общински жилища на територията на Столична община /НРУУРОЖТСО/ жалбоподателката е пренастанена в общинско жилище, находящо се в [населено място], [улица], ет.4, ап.5А.

Жалбоподателката моли за отмяната на оспорената заповед като незаконосъобразна – издадена при допуснати процесуални нарушения и неправилно приложение на материалния закон. За издаването на заповедта не било искано съгласието ѝ, ответникът не съобразил, че жилището, в което преди това е настанена оспорващата е ремонтирано с нейни средства, не съобразил и здравословното ѝ състояние и че не може да се изкачва до четвъртия етаж.

В съдебно заседание изложеното в жалбата и направеното с нея искане се поддържа чрез адв.А., който мотивира нарушение на чл.17 и чл.20 от НРУУРОЖТСО. Претендира присъждането на направените по производството разноски по представен списък.

Ответникът по оспорването, чрез юрк.Б. в съдебно заседание, моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна. Твърди, че към момента на издаване на акта общинската администрация не е разполагала с друго жилище, а след издаване на оспорената заповед на оспорващата е предложено и друго жилище, подходящо за

здравословното ѝ състояние, което тя е отказала, за което представя доказателства. Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Страните не спорят и от доказателствата по делото се установява, че със Заповед № РД-58-55/09.07.2002г. на кмета на Район „В.“-СО В. К. А. и членовете на семейството му – К. Ц. А. /съпруга/, П. В. К. /син/ и Р. В. К. /син/ са настанени в общинско жилище, състоящо се от три стаи и хол, находящо се в [населено място], [улица] /вътрешна къща/ с площ от 67 кв.м. Въз основа на издадената настанителна заповед /определена като временна/ е сключен договор за наем от 03.09.2002г. между ответника и титуляра по настанителната заповед със срок – до изясняване статута на имота.

На 17.04.2006г. между кмета на Район „В.“-СО и В. К. А. е сключен нов /безсрочен/ договор за наем на общинското жилище, като изрично е уговорено в чл.7.10 от него, че действието на договора се прекратява, когато числеността на семейството/домакинството не отговаря на нормите за жилищно настаняване по чл.17 НРУУРОЖТСО.

Титулярят на настанителната заповед и страна по договора за наем В. К. А. – съпруг на жалбоподателката, е починал на 10.06.2019г. Към посочената дата синовете му, посочени в настанителната заповед, са пълнолетни и не живеят на адреса, на който се намира общинското жилище, предмет на договора за наем, видно от удостоверение на л.10 по делото. Този адрес е вписан като постоянен единствено за жалбоподателката.

След установяване на обстоятелството, че жалбоподателката не е уведомила общинската администрация по реда на чл.23, ал.2 НРУУРОЖТСО в тримесечен срок за смъртта на съпруга ѝ, с оглед което жилището надвишава нормите за настаняване по чл.17, и че не е подала молба за пренастаняване в друго общинско жилище, жилищната комисия по чл.10 НРУУРОЖТСО е взела решение по т.П от Протокол № 7/07.05.2020г. да се процедира пренастаняване на жалбоподателката, поради намаляване на броя на членовете в домакинството. Видно от констативен протокол от 14.05.2020г. /л.28 по делото/ жалбоподателката е била поканена и ѝ е било разяснено, че следва да бъде пренастанена в друго жилище като ѝ е предложено такова, а именно процесното по оспорената заповед. Съгласно протокола на оспорващата също е разяснено, че при отказ на жилището, което ѝ е предложено, ще бъде пренастанена служебно.

Последвало е издаването на оспорената заповед, с която жалбоподателката е настанена в друго общинско жилище /посоченото по-горе на [улица]/, състоящо се от стая, дневна с кухненски бокс и сервизни помещения, с обща полезна площ от 39,67 кв.м и жилищна площ от 31,55 кв.м.

Заповедта, съгласно констативен протокол от 29.05.2020г. е съобщена на жалбоподателката на същата дата чрез залепване на входната врата на жилището, чрез публикуване на официалната интернет страница на Район „В.“-СО и поставяне на таблото за съобщения в сградата на районната администрация. Жалбата срещу нея е подадена по пощата на 16.06.2020г., видно от известие за доставяне на л.49 по делото. При така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни

изводи:

Жалбата е допустима – подадена е срещу индивидуален административен акт по см. на чл.21, ал.1 АПК, от лице, което е негов адресат и чиято правна сфера той засяга неблагоприятно предвид разпореденото пренастаняване на жалбоподателката в по-малко по площ жилище от обитаваното от нея към момента, в преклузивния срок за оспорване по чл.140, ал.1 вр. чл.149, ал.1 АПК, тъй като в оспорената заповед не е указано пред кой орган и в какъв срок може да се подаде жалба срещу заповедта.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт освен на основанията, сочени от оспорващата, на всички основания по чл.146 АПК, съдът приема следното:

Заповедта е издадена от компетентен административен орган – кмета на Район „В.“-СО, по арг. от разпоредбата на чл.23, ал.3, изр.1-во вр. чл.19, ал.2 НРУУРОЖТСО. Съгласно първата разпоредба заповедта за пренастаняване се издава от органа по настаняването, а такъв според чл.19, ал.1 НРУУРОЖТСО е кметът на района по местонахождение на жилището.

Спазено е изискването за форма на административния акт – заповедта е издадена в изискуемата писмена форма, посочени са фактическите и правните основания за издаването ѝ. Не е спазен реквизитът по т.7 от ал.2 на чл.59 АПК, но пропускът на административния орган има благоприятен за оспорващия ефект, с оглед нормата на чл.140, ал.1 АПК, поради което и не следва да бъде възприет като съществено нарушение на изискването за форма, обуславящо отмяна на акта само на това основание.

Действително, като правно основание за издаване на процесния акт е посочена разпоредбата на чл.19, ал.1 НРУУРОЖТСО, регламентираща правомощието на кмета на района да издава заповеди за настаняване в общински жилища, вместо приложимата към конкретния случай разпоредба на чл.23, ал.3, изр.1-во НРУУРОЖТСО, под която следва да бъдат субсумирани осъществилите се факти. Това нарушение обаче не е съществено, тъй като правната преценка на фактите от органа не обвързва съда в преценката му за законосъобразността на оспорения акт.

Правилна е преценката на органа на настъпилите факти, обуславящи необходимостта от преместване на оспорващата в друго общинско жилище. Съгласно разпоредбата на чл.23 НРУУРОЖТСО при изменение на обстоятелствата, водещи до промяна на жилищните нужди, наемателите се пренастаняват в друго жилище, съответстващо на нормите по чл.17 като в конкретния случай при едночленно семейство нормативно определената жилищна площ е до 25 кв.м. Жилището, обитавано от жалбоподателката съгласно настанителната Заповед № РД-58-55/09.07.2002г. е с площ от 67 кв.м, което надхвърля значително предвиденото в чл.17, ал.1, т.1 НРУУРОЖТСО, предвид смъртта на съпруга ѝ. Обстоятелството, че жалбоподателката не е подала в тримесечен срок от смъртта му молба за пренастаняване в друго жилище, съответстващо по площ на нормативите за настаняване по чл.17 от наредбата, е обусловило служебното упражняване на правомощията му от кмета на Район „В.“-СО, в какъвто смисъл са разпоредбите на ал.2 и ал.3 на чл.23 НРУУРОЖТСО. Формалното съответствие на акта на материалния закон обаче, не обуславя извод за законосъобразност на оспорения акт, тъй като с него не се постигат целените правни последици. Жилището, в което е пренастанена жалбоподателката отговаря по площ на изискванията по чл.17 от наредбата. Същото обаче е разположено на четвъртия етаж в

сграда без асансьор. Съгласно приетите по делото доказателства – амбулаторен лист от 12.06.2020г., жалбоподателката е с диагноза първична гонартроза, двустранна. Това обстоятелство съставлява пречка, затруднение, надвишаващо обичайното за предвижването ѝ, вкл. за изкачване и слизане по стъпала, както се установи от приетото без оспорване от страните заключение на съдебно-медицинска експертиза, изготвено от вещото лице д-р П. Т., специалист – ортопед. Съгласно експертното заключение, въз основа на представената му медицинска документация и направен личен преглед, вкл. образно изследване, експертът заключава, че болестта при пациентката е напреднала, особено в дясната коленна става, вследствие което тя е със силно ограничение на движенията на двете коленни стави. Същите са увредени до степен да затрудняват нормалното ѝ изкачване и слизане по стълби. Тази фактически установявания сочат на несъответствие на оспорения акт с целта на закона – отменително основание по чл.146, т.5 АПК. Макар ответникът да ангажира доказателства, че впоследствие е предприел действия по отстраняване на този порок на акта – представеният в последното съдебно заседание констативен протокол от 21.10.2020г., удостоверяващ, че на жалбоподателката е предложено друго общинско жилище, съответстващо на нормите за настаняване по чл.17 от наредбата и разположено на първи жилищен етаж, тези последващи действия не санират констатираната незаконосъобразност на заповедта по чл.146, т.5 АПК. Целта на производството е на нуждаещите се лица, които отговорят на изискванията по чл.5 НРУУРОЖТСО да бъде предоставено за възмездно ползване жилище от общинския фонд. Ако това жилище обаче, е неподходящо за лицето и то не може да го ползва поради здравословни причини, то целта на закона не е постигната.

Следва предвид това оспорената заповед да бъде отменена като незаконосъобразна.

При този изход на спора на жалбоподателката се следват разноските по производството. Такива следва да бъдат присъдени в размер на 310 лева, от които 10 лева за внесена държавна такса по оспорването и 300 лева за заплатено адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие от 07.10.2020г. Ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на Административен съд София-град сумата в размер на 200 лева за възнаграждение на вещото лице.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 и чл.143, ал.4 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на К. Ц. А. Заповед № РВЕ20-РД66-6/20.05.2020г. на кмета на Район „В.“-СО.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на К. Ц. А., ЕГН [ЕГН], сумата в размер на 310 /триста и десет/ лева, представляваща разноски по делото.

ОСЪЖДА Столична община да заплати по сметка на Административен съд София-град сумата в размер на 200 /двеста/ лева, представляваща разноски по делото.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: